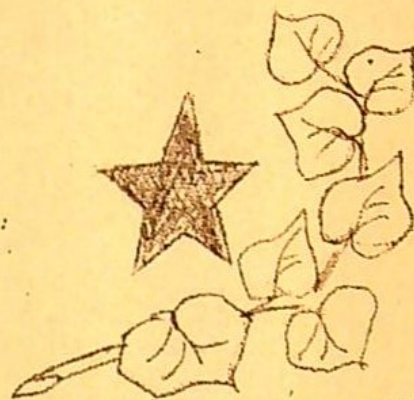

U nás

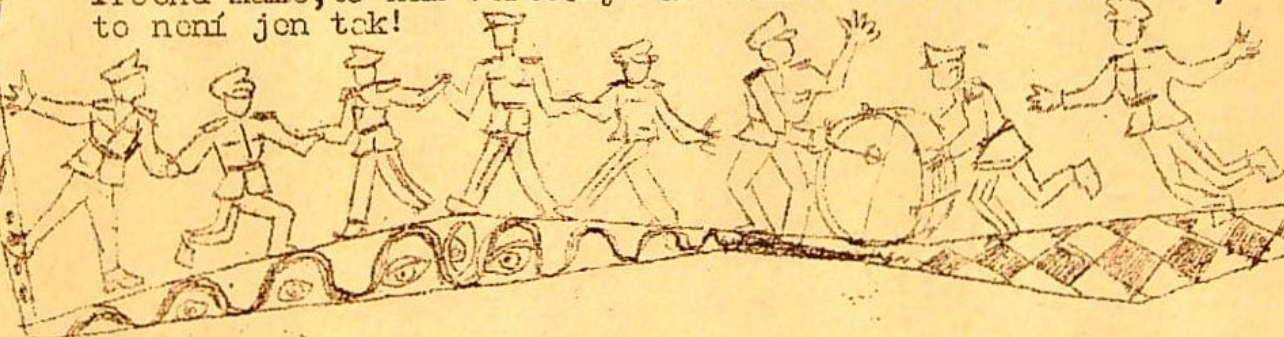
ZPRÁVODAJ XXVII. JIRÁSKOVA HRONOVA - - - - - 24. srpna 1957

DNES ZASÁHNE PANOPTIKUM

Dnes uvidíme satirické pásmo. Není to klasická satira a není ani od satirika známého jména. Jsou to tři "televizní okénka ze života žáků Vojenské školy Jana Žižky. Ale mstevují zrcadlo i nám všem.

O souboru jsme se dozvěděli: "Jedním ze způsobů zábavy v naší škole jsou zábavná odpoledne s názvy "Ročník baví školu". Co připravit? To byla otázka, na kterou se zamýšlel před rokem třetí ročník. Hra vhodná pro naše žáky po ruce nebyla, nezbývalo nic jiného, než napsat něco sami pro sebe. A co? Bude to satira, kritizující nešvary v chování a jednání našich žáků. Druhý den přinesl důstojník Ošťádal náčrt hry "Panoptikum zasahuje". A pak se začalo pilně zkoušet. Každá zkouška, každé vystoupení znamenalo další vylepšení, až hra dostala - a to před nedávnem - svoji nynější podobu. Vystoupení našeho souboru byla úspěšná a tak po celoměstské soutěži tvořivosti v Mariánských lázních jsme se dostali až na letošní Jiráskův Hronov.

Trochu máme, to nám věřte. Být účastníkem Jiráskova Hronova, to není jen tak!

POZOR! POZOR!!!
POZOR! POZOR!!!
POZOR! POZOR!!!

NASTAVTE SI BUDÍKY NA 22.00 HOD. VYJDE

VEČER
"U NÁS"

Za Gorkého dík ...

Divák, opouštějící po včerejším představení Jiráskovo divadlo, nepospíchal. Nebylo to ani možné. Vždyť k němu promluvil dramatik a filosof účelnické třídy Maxim Gorkij. Promluvil bez obalu, ostře, drtivě a přece povzbudivě s vírou v krásný, šťastný život lidí, kteří na troskách prohnílého, kuplířského a nemravného kapitalistického řádu vybudují svět rovnosti, svět poctivé a pilné práce, svět lidství.

Velkou zásluhu o silný zážitek "Vassy" má především režie, i když záměr autorův nepromluvil na všech místech vždy přesvědčivě. Inscenace měla mnoho vynikajících okamžiků: situace kolem smrti S.P. Železnova, rozkvašený konec druhého jednání, prostopášně výbušný začátek jednání třetího a drtivé střetnutí Chrapova se služebnou Lízou. Zdá se však, že režijní práce byla značně ovlivněna pečlivým studiem filmového zpracování této hry. Nejvíce se to projevilo při scéně, kdy kolem Rašel nastoupí chorovod se svícení v rukou. Zde také není dosti jasně zdůvodněna

častuška na Rašel, jestliže ji slyšíme zpívat sborově. V textu autorově připadá tento úkol Prochoru Borisoviči.

Rušivě na nás působila mluva souboru. Nebyly to jenom vrozené vady herců při tvoření souhlásek z, s, c /které se dají snadno odstranit!/, ale mnohá naprostá nesrozumitelnost a komolení textu. Vassa, Prochor a Natalja chyběli někdy v kladení správného větného přízvuku.

Máme-li mluvit o tvůrčí práci na postavách hry, pak je nám jasné, že Vassa nejen svým zjevením, ale vcelku i správným jednáním splnovala naše představy o ženě, pro niž je udržení najeťku a rodu vším. Jen neurčitý nástup v prvním jednání a pak pravdivost jejího skonu nás nepřesvědčily. Zde by bylo pravděpodobně lepší, kdyby se režisér přidržel návrhu autora a Vas-

sa se mohla zhroutit na pohovku, protože poloha, v níž mrtvá zůstala sedět v křesle, byla naprosto nepravdivá.

Nemravnou partnerem Vassy se stala Rašel. Této revolucionářce chybělo více odvahy a pevného přesvědčení, že to, zač bojuje, je prospěšné a správné. Rašel se příliš lehko vzdala možnosti odvést synka do ciziny. Bylo by třeba, aby se ještě více projevila jako člověk jasný, rálostný a přitažlivý.

S.P. Železnov Miloše Kadlce působil příliš jednostranně. Jeho výkonu značně uškodila maska. Představitel Chrapova se hlavně zaměřil na to, aby vyličil sebe jako notorického alkoholika a zneuznaného operetního zpěváka. Nevšiml si již tolik jemu typických vlastností parazita, lenocha, kšeftaře a politika.

S.Š. Šodovská obdařila Natalju tóny hrubosti, lenosti a vzdoru, ale bylo by třeba hledat u této postavy i chvíle, kdy se tato dívka cítí jako člověk v daném prostředí nešťastná. Sympatickou postavou byla Ljudmila, která svou upřímnou, dětsky naivní a radostnou povahou, získala sráče diváka, i když někdy její projev byl křečovitý a jen vnějškově vykreslený. Tvář sekretářky Anny se ke konci představení až příliš ostře odlišovala od Anny, která vstoupila po prvé na scenu. U Pjeterkina jsme seobdivovali jeho dokonalemu tanecovému umění. Polja svým kostýmem působila spíše jako konorná z některé Molièrovy hry. Ostatní představitelé se zdarem vyrovnali se svými úkoly.

Uvažme-li, jak je těžké pochopit a jasně tlumočit Gorkého, můžeme souboru z Gottwaldova za jejich vzácnou a pečlivou inscenaci Vassy Železnovové jenom poděkovat.

V. Kotva